

vinges man dog til at være varm, personlig Medfølelse for den Mand, der har lidt saa meget og udrettet saa meget.

Efter at have set Husets tre mest fremragende Mænd: Bright, Gladstone og Disraeli, har Du vel, som de fleste andre Fremmede, ikke Lyst til at ofre megen Tid paa at betragte Stjernerne af anden Rang. Bliv dog eet Dieblil endnu og se lidt paa den overordentligt elegant klædte Herre, som er i Begreb med at trække en særdeles snever Handske af, for at give en Bøssendts Haanden. Der er ikke noget Frygtindgydende ved hans Udsvortes. Det er vel en yngre Søn af en Lord, spørger Du? Skudt fejl! Det er „Donoghue'n“, hvem hele Tipperary forguder, og hvis Adkomst til Irlands Throne mere end een Gang er bleven offentligt omtalt og forsvaret. Man kan ikke godt tænke sig en større Modfætning end den, der finder Sted mellem hans Udseende og hans Rygte; jeg erindrer godt Husets sienesynlige Forbauselse, da han traadte frem for at aflægge Eden, ved at see en ung, paa høieste Mode og med god Smag klædt Herre, ifødest for den vilde, rødhaarede Rebel, som Medlemmerne havde ventet.

I Forsalen hersker der uafbrudt Travalhed hele Aftenen. Hvert Dieblil kommer der Folk, som sende deres Kort ind til Medlemmer, og disse komme da, kjendt i Reglen høist ugerne, ud til dem. Dener, Belgere, Anføgere, hemmelige Raadgivere, kort sagt alle Slags Menninger komme her for at træffe Parlamentsmedlemmerne. Her udklækkes ogsaa de mærkværdige Rygter, som i politisk bevægede Tider saa hensynløst udspreedes gennem Dagspressen. Her høre vi — efter al Rimelighed af et irsk Medlem — at „der er Splid i Cabinettet“, eller at „Lowe vil stemme lige stil imod sit Partis Udringsforslag“, eller at Spofforth har alle sine Circulairer i Beredskab for det Tilfælde, at der skulde finde almindelige Valg Sted. Stamgæsterne i Forsalen vide langt bedre Besked med de to store politiske Partiers Hemmeligheder, end disse Partiers Ledere, og den „Londoner Correspondent“, der har Lyst til dagligt at tilbringe nogle Timer i Forsalen, vil altid med Bished kunne gjøre Regning paa at samle en Pose fuld af Nyheder, hvormed han kan fryde sine Læsere i Provindserne. I det Hele taget behøve vi Engelmænd dog ikke at flamme os over vor Forsal. Naar vi tænke paa, hvor ubetinget Underhuset i vort Land har Magten i Hænde, maa vi lykønske os til, at man i vort Underhuses Forsal ikke bliver Vidne til de ydmygende og uhyggelige Scener, som man saa ofte seer i enkelte andre Landes lovgivende Forsamlings Forsale.

Men nu ere Forhandlingerne tilende. De have i Aften været interessante, men korte. Medlemmerne flyde sig til Spisebordet, Mødet er sluttet, Telegraphklokkerne ringe overalt i hele den uhyre Bygning, og en af Dørvogterne raaber høit: „Hvem gaar hjem?“ Det gjar i ethvert Tilfælde Du og jeg, min Ven!“

Hgens Politik.

Den 28de December 1868.

Stormagternes Bestræbelser, der gaae ud paa at forhindre, at Striden mellem Tyrkiet og Grækenland bliver eensbetydende med „det orientalske Spørgsmaal“, vilde sikkert føre til et heldigt Resultat, hvis der ikke skulde sig Mære bag denne Strid, end hvad der for Dieblilet viser sig paa Overfladen. Men Ulykken er, at Forholdet mellem de Magter, der nu skulle samles ved den saameget omtalte Conference for at mægle mellem forbittede Modstandere, er saa spændt og den gjenfaldige Mistillid saa rodfæstet, at man i det Høieste kan vente en Udsættelse, men ikke nogen Afgjørelse af Spørgsmaalet. Hvor stor Forbittelsen i Virkeligheden er, fremgaaer tydeligt af en Artikel i Grev Bismarcks Organ, „Nordd. allg. Zeit.“, som ikke tager i Betænkning reent ud at erklære, at Østerrigs Politik er krigerisk, og at Grev Beust med rastløs Iver arbejder for denne Politik i den tydske, franske, polske og russiske Presse, med det Formaal at undergrave Preussens Stilling i Europa.

Tilskyndende søge imidlertid Diplomaterne at forhindre Krigens Udbrud. I Begyndelsen af denne Uge paastod man dog i Almindelighed, at Tyrkiet skulde have forfattet Conferenceplanen. Det forholder sig neppe saaledes, og „La France“ meddeler ogsaa, at den tyrkiske Regering har erklæret sig beredvillig til at lade Stormagterne bedømme Berettigelsen af den Stilling, som den har indtaget ligeoverfor Grækenland, medens den paa ingen Maade vil tillade, at Spørgsmaalet om Kretas Overdragelse til Grækenland bringes paa Bane. Denne Beslutning har Sultans Regering udtalt paa den mest utvetydige Maade. Man er tilbøielig til i denne Tyrkiets Holdning at see en uoverfælig Hindring for Conferencens Sammentræden, men det vilde kun være Tilfældet, hvis den fremtidige Congress valgte en af de Afgjorelsesmaader, som Tyrkiet forfatter, til Grundlag for sine Raadslagninger. De Magter, fra hvem Planen til en Conference er kommen — hvad enten nu Grev derfor tilkommer La Valette, Grev Beust eller Bismarck — synes dog ikke at ville gaae saa vidt. Ifølge „Le Nord“ skal Grundlaget for Con-

ferencen kun være Bilæggelsen af den mellem Tyrkiet og Grækenland opstaaede Strid, men ingenlunde hvorledes det candidotiske Spørgsmaal skal afgjøres. De maglende Magter vilde undersøge de i det tyrkiske Ultimatum opstillede Forordninger og afgjøre, hvilke af disse Grækenland har opfyldt og hvilke Tyrkiet bør tage tilbage, med eet Ord, Conferencens Formaal er kun at gjenoprette det normale Forhold mellem de to Lande overensstemmende med Folketrets Bud, saaledes som det bestod for Krigens Udbrud. At Conferencen vil være istand til at opnaae dette Resultat, hvis virkelig alle Stormagterne ønske at hidføre det, er sandsynligt, men det er klart, at Vanskelighederne i saa Fald kun vilde være omgaaede og ikke bortryddede. Det candidotiske Spørgsmaal med alle dets Farer vil henstaae usgjort, og selv Tyrkiets ivrigste Forsvarere fremhæve, at dette Spørgsmaal maa afgjøres. Men i samme Dieblil Conferencen tager fat paa dette Spørgsmaal, vil det sikkert ogsaa være forbi med Enigheden. Forrigt hersker der endnu stor Usikkerhed med Hensyn til hele Sagens Stilling, og de Efterretninger, som den ene Dag betragtes som officielle, vise sig næste Dag at være høist upaalidelige. Medens „L'Indép. Belge“ saaledes paastaar, at Porten har givet sit Minde til Conferencens Afholdelse, forsikrer „Die Presse“ i Wien, at der endnu ikke er gjort den ottomanske Regering noget Forslag herom. Og medens nogle Correspondenter forsikre, at Stemningen i Tyrkiet er meget forsonlig, paastaar andre, at den tyrkiske Regering paa ingen Maade vil opgive sine Tvangsforsholdsregler mod Grækenland. Som Lægn herpaa anføres, at den tyrkiske Admiral har faaet Befaling til at undersøge de græske Handelsfløes Papirer, selv naar de fare under fremmed Flag, for at overbevise sig om, at Skibspapirerne ere i Overensstemmelse med det heiste Flag; at den græske Consul i Alexandria har modtaget sit Pas, og at de i Egypten bosatte Grækere have faaet Befaling til at forlade Landet, hvis de ikke foretrække at blive Vicekongens Underjaatter. Men disse Rygter ere neppe paalideligere end den Efterretning, at Rusland skulde have tilladt de græske Handelsfløe at seile under russisk Flag. Denne Sensationsnyhed modsiges paa det Bestemteste fra St. Petersborg.

For at vise, hvor usikre alle Efterretninger om Forholdene i Orienten endnu ere, skulle vi endnu blot tilføie, at „L'Indép. Belge“ har modtaget et Telegram fra Berlin af 26de December, der lyder saaledes: „De Magter, som have undertegnet Paristractaten, gaae ind paa den af den preussiske Regering foreslaaede, specielle Conference. Conferencen vil træde sammen i Paris, sandsynligvis den 2den Januar. Den franske Regering har udsendt officielle Indbydelsler. Tyrkiets Samtykke er utvivlsomt“. Dertil bemærker „La France“: „Kun et eneste Punkt er rigtig i dette Telegram, nemlig at Stormagterne principielt ere enige om en Conferencens Sammentrædelse. Hvad der ikke er rigtig, er, at Preussen er fremkommet med Conferenceforslaget, at den franske Regering har affendt officielle Indbydelsler, og at Tyrkiets Samtykke er utvivlsomt. Med Hensyn til Conferencens Sammentræden i Paris og Tiden, paa hvilken den vil møde, ved endnu Ingen Besked. „L'Indép. Belge“ tager dog intet Hensyn til denne Modsigelse, men paastaar, at dens Correspondent i Berlin indtager en saadan Stilling, at han kan forstaae sig de nøiagtigste Efterretninger. Han angiver endog det af Preussen foreslaaede Grundlag for Conferenceforhandlingerne, saaledes som det er antaget af de Stormagter, der have understrevet Paristractaten. Dette Grundlag er den nærværende Tilstands Dpetholdelse paa Kreta; Udsættelse af de i det tyrkiske Ultimatum bebudede Tvangsforsholdsregler og Understøttelse af Tyrkiets retfærdige Forordninger. „La Patrie“, som ogsaa antager, at Conferencen er sandsynlig, betoner stærkt, at England og Frankrig gaae Haand i Haand, og seer sig tillige istand til at meddele, at Lord Clarendon har erklæret, at Tyrkiets Integritet paa ingen Maade maae antastes, og at England heller ikke vil give sit Samtykke til nogen Forsholdsregel, som truer den. I England er man især meget urolig. „The Economist“ er bange for, at man i Frankrig og Østerrig hellere seer, at Krigen begynder i Osten end i Vesten, for at forlokke England til at indgaae et Forbund med Tydskland, og dette Ugeblad advaerer Ministeriet mod at følge en Politik, der vilde have den offentlige Mening saa stærkt imod sig. „Spectator“ kommer ved den nærværende Leilighed atter til at omtale Grev Bismarcks Ytringer angaaende den ved den spanske Revolution forhindrede Krig, men tror dog ikke, at Østerrig uden fremmed Understøttelse vil styrte sig i nye Farer, saa at det afgjorende Ord alisaa enten maa udtales i Paris eller i St. Petersborg. I Anledning af disse Gieninger og Rygter bemærker „The Saturday Review“, at det er ubegribeligt, hvorledes man kan komme paa den Tante, at Østerrig, for hvem Fred er en Livsfag, skulde have forladt den hidtil fulgte Wei for at gaae paa Eventyr. Frankrig kunde snarere have Grund til at ønske et Udbrud. Grækenlands Dptraeden uden Haab om Understøttelse er vel ikke sandsynlig, men Ruslands ventede Bistand behøve ikke at være af en krigerisk Bstiffenhed. En Conference vil give Grækenland det bedste Paastud til at iværksætte Tilbagetog, og Rusland opnaar paa samme Tid

sin Hensigt, at gjenvinde sin svækkede Indflydelse i Orienten. Med Hensyn til Rusland minder „The Saturday Review“ ogsaa om, at England ikke kan vælge sin Politik, men er forpligtet ved Paristractaten til at yde Tyrkiet Bstøttelse.

„Monteuren“ af 28de December indeholder en keiserlig Kundgjørelse, ifølge hvilken Senatet og den lovgivende Forsamling indkaldes til den 18de Januar. Man haaber, at Conferencen inden den Tid vil have tilendebragt sit Arbejde. „La France“ benægter, at den franske Gesandt i Wien, Hertugen af Gramont, har faaet Befaling til at komme til Paris.

Fra Athen meddeles, at Stemningen er meget ophidset, og at Parlamentet har tilstaaet Regeringen en Bevilling paa 100 Millioner Drachmer, samt meddeelt den Fuldmagt til at tilveiebringe de nødvendige Pengemidler og til at foretage en overordentlig Tropsudskrivning.

„Times“ har modtaget et Telegram fra New York, ifølge hvilket Præsidenten har amnesteret alle de Mænd, som have deeltaget i Opstanden og som endnu ikke have erholdt Tilgivelse. De mest fremragende blandt disse ere Jefferson Davis, General Lee, Mason og Skidell. Det er sandsynligt, at Congressen ikke vil stadfæste denne Handling, men den af Præsidenten tilstaaede Tilgivelse vil dog have til Folge, at de Mænd, der have modtaget den, ikke mere lovligt kunne forfølges ved Domstolene for deres Deeltagelse i Opstanden.

M.

Litteratur.

— „Folketale for Danmark“ er for at denne Gang udkommen, og Aargangen 1869 ligner sine ældre Sødskende baade i Skind og i Sind. Titelbilledet viser i Staalstik den ligesaa dygtige som hæderlige danske Adelsmand Christopher Valkendorf. Derpaa følger „Kalendaria“ med en versificeret, humoristisk Oversigt over det hennundne Mars Mærkværdigheder. Kalenderen begynder med en udsærlig Skildring af Chr. Valkendorf ved C. C. Secher; af J. Kornerup findes en liden Monographi om de berømte Figurer fra Klokketørvet i Roskilde, Kirsten Kimers og Peer Døver. Det næste Stykke hedder „Tomfru Else“, en følelsesfuld Fortælling om trofast Kjærlighed, rigtig danskt baade i Stof og Behandling, af Carl Andersen. Saa kommer et Bidrag af N. Rosenkilde, kaldet „Nerrefælled, Sommeren 1868“; det hører til den Genre, som bestaar i Poesi med „ethist Staalstætning“, og Tændensen er rettet mod Magistratens Ubleie af officiel Kultus på de Stepper

„hvor Soldaterne forlyste

„sig paa gammel Krigsmaner“,

medens det Væsentlige dog er Forfatterens velbekjendte humoristiske Skrivemaade. Blot poetisk er det næste Bidrag, „Barnet og Birken“, Digt af N. Munch. Saa kommer en god Historie af Forfatterinden til „Slægtingene“: „Den forhegede Anders“; Begivenheden foregaaer mellem iydste Almuesfolk, og saavel i Indhold som i Stil er der Meget, som vil tiltale, fordi det baade er imukt og karakteristisk. H. C. Andersen har givet en gammel, men dog ny og tilmed ligesaa lidssvarende som pudsig Historie om „Laserne“. Ganske morsomt har Carit Etlar skildret forskjellige Arter Egoisme i en Fortælling, kaldet „Jeg“. Det vilde have været et Savn, hvis „Folketalederen“ ikke havde haft et Digt af Carl Ploug; han har da ikke heller svigtet, men givet en klangfuld Dmigtning af „Et Sagn“. Et heller mangler Erik Bøgh, som i „Lidt om Riddertiden“ beviser, at vor Tid er at foretrække for Middelalderen, hvis Comfort og hele Cultur ved historiske Citater godtgjøres at have ladet Meget tilbage at ønske. Ved Hjælp af en Velocipède giver Fr. Barfod i „En hurtig Vandring gennem tusinde Aar“ en Oversigt over Aarene 869, 969 o. s. v. indtil 1769. (C. C. Løses Forlag.)

— „Udvalgte poetiske Skrifter“ af Wilhelm Karup, ere udfomne hos Albert Brisch i Leipzig. Værfet omfatter fem Bind og indeholder Fortællinger, Skizzer og Digte.

Gaade.

Der gives dem, der, naar de have druffet
Det første og det sidste Led, har buffet
Aldeles under for Gud Svans Nagt;
Der gives dem, der, naar de have stuffet
De Tvende ud, har deres Sorger sluffet
Og seet den hele Jord i Rosendragt.

Der gives dem, for hvem de første Tvende
Hast tykkes ingensinde at faae Ende,
Og dem, for hvem for snelt de Flugten ta'r;
Og større Sandhed gives ei end denne,
At hvis man ikke vil det Hele vende
Og vende, man ei Rygte af det har.

s—r.

Oplosning paa Gaaden i Nr. 483:

Himmelhund.

Dplesi af Rasmuslar, Olivia, L. B., Ge i Se, Anders i F.